

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΝ ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ...

Τήν έποχή πού ή συγκοινωνία δέν είχε φτάσει άκομα στη σημερινή της τελειότητι, μικρός άριθμος ταξιδιωτών έπήγαινε άπο την Νεάπολιν εις τὴν Φότεια τῆς Ἰταλίας μὲν ένα ταχυδρομικό άμάξι.

— Έξαφνα σ' ένα σταύρο δόδηγός εἰδόν νὰ πλησάζῃ μιὰ ληστοκή συμφορία καὶ ειδοποίησε τὸν ἔτυβάτες.

— Δινοτηγία μου, χάθηκα, ἐφώναξε κάποιος ἐπιβάτης.

— Έχετε πολλά λεπτά μαζί σας, ςώρε : τὸν ἔρωτησε μιὰ κυρία που συνταξεῖδενε μαζὶ του.

— Χίλια φράγκα, κυρία μου.

— Κρήψτε τα μέσα στὰ παπούτσια σας. Οι λησταὶ δὲ θὰ σκεψθῶντε νὰ νέψουν χάραξην ἔκει πέρα.

Ο ταξιδιώτης συνειδοφόρως μὲ τὴν συμβούλην τῆς συνεπιβατιδός του. "Οταν διώς ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφθασαν οἱ λησταὶ καὶ ἐτοιμάσθησαν νὰ ἔρωτησον τοὺς ἔτυβάτες οἱ κυρία ἐφώναξε :

— Ἔγω δέν ἔχω παροῦ μόνο ἔταρο φράγκα. Νά, πάρτε τα. Ό κυρίος ὅμως ἀπ' ἔκει ἔχει κυριμένα στὰ παπούτσια τὸν χίλια φράγκα.

Ἐνχωριστημένοι ἀπὸ τὴν προδοσίαν της οἱ λησταὶ, ἐπήραν τὰ χίλια φράγκα τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐσεβάσθησαν τὴν κυρίαν.

Οταν ἡ ἄμαξα ἀπειλαζόνθη ἀπὸ τὴν συμφορίαν ὁ ταξιδιώτης τὰ ἔβαλε μὲ τὴν κυρίαν. "Εκείνη ὅμως μὲ ένα καμόγελο ἴσαναποιησόσα στὰ χεῖλη, ἔγιαλε μέσα απὸ τὴν τσάνταν τῆς χίλια φράγκα καὶ τὰ ἔδωσε στὸν συνταξιδιώτην λέγοντας :

— Ορίστε, κύριε, τὰ χίλια φράγκα σας. "Ἄν δὲν είχα μεταχειρισθεὶς αὐτῷ τὸ σπατάλημα οἱ λησταὶ θὰ μὲ ἐνθαγγαν καὶ θὰ μοῦ εἴησκαν 50 χίλια ἰδες φράγκα ποὺ είχα ἐπάνω μου . . .

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Στήν πόλιν Δ... πολιτεύεται ὁ ιατρὸς κ., Κ..., ὁ ὅποιος, πολλὰ χρόνια τῷρα, σὲ κάθε ἔκλογή βγαίνει πρότοις καὶ καλλίτερος.

Κατὰ τὶς παραιονές τῶν τελευταίων ἔκλογῶν κάποιος ζένος ποὺ παρεπιδημοῦσε στὴν πόλιν Δ... ἔρωτησε μιὰ μέρα στὸ καρφενεῖο μερικούς γνωστούς του.

— Τί λέτε ; θὰ βγῇ κι' αὐτή τῇ φορὰ βουλευτής, ὁ ιατρὸς Κ...

— Ἀσφαλῶς.

— Πρῶτος δῆπος πάντοτε γιατὶ θὰ τὸν ψηφίσουμε δῆλοι.

— Μὰ δὲ μοῦ λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ποὺ ὄφελεται αὐτὴν ἡ δημοτικότης του ; θὺ εἶνε, φαινεται καλὸς ῥήτορ μέσα στὴ Βουλῆ.

— Καθόλου μάλιστα. Δέν ἔγει μιλήσει ποτὲ.

— Τότε θὰ σᾶς κάνγι πολλὰ ρυστερία.

— Τίσια-ΐσια. Εἶνε τεμπέλης δόσο κανεὶς ἄλλος σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

— Θὰ εἰνε τότε καλὸς γιατρός...

— Κάθε ἄλλο. Απὸ ιατρική δὲν σκαυτάζει γρῦ. Ἐμεῖς ἔδω δὲν τοῦ ἐμπιστεύομαστε οὔτε τοὺς σκύλους μας γιὰ νὰ τοὺς θεραπεύσην.

— Τότε ;

— Γι' αὐτὸς ἀρχιμῆδης τὸν βγάζουμε βουλευτή γιὰ νὰ λείπῃ διαρκῶς ἀπὸ δῶρο καὶ νὰ μὴν κινδυνεύῃ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία μας...

μηποτέ, τὴν διοίαν κατεδίκαζε καὶ αὐτὸς ἀρχιμῆδης ὁ Λουδοβίζος ὁ ΙΔ', Βασιλεὺς-^τΗλίος !...

Ἐπεκαλούντο λοιπὸν οἱ ασφαλόροι τοὺς κεραυνούς τοῦ Ονομανοῦν κατὰ τὴν «διεφθαρμένης Βυζαντινῆς καὶ οἱ σερανοὶ δὲν ἀργησαν νάρθον». Ή Δόγιστα Θεοδόρῳ προσεβλήθη ἀπὸ μιὰ μωσατηριώδη—κατὰ τὸν χρονογράφους—ἀσθένεια, ἐνευτα τῆς δοπιάς διάκερο τὸ σώμα τῆς επάπτει. "Ολες ἡ προστεύεις της γιατρῶν τῆς ἐποχῆς ἔναντις αὐτῶν. Η κοιφὴ Ἐλληνή προγκήπτουσα, η καυθαρή καὶ καλομαθημένη, πενθανοντας σκορπούνδη γῆρας τῆς τόση δυσωδία διστα καμιαὶ ἀπὸ τὶς γυναῖκες τῆς δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ο δολος στὸν τραγούδι αὐτὸς θάνατον εἰδε τὴ θεῖα ὄργη κατὰ τῆς ξένης, ποὺ ἤθει νὰ διαφθείρῃ τὴν κοινωνία. Καὶ η ἀλλήθεια εἶνε δι πρόσκεπτο περὶ προσβολῆς εὐλογίας, η ὅποια τότε ἔκανε μηραπτή, στὸν φρενωδοτάνε στὴν Εὐδώλη...

Σαν να μὴ ἔφθασε αὐτὸς, θήσει καὶ ἄλλη συμφορά. Ο ἀντρας τῆς Δόγης Σέλβιο ένικθη ἀπὸ τὸν Νορμανδὸν κοντά στὴν Κέρκυρα. Ο Ἐνετικὸς στόλος ἔπαυθε πανωλεθρία. Τότε οἱ ἔχθροι του βοήθηαν εὐναιοῖς νὰ σπρωσουν τὸ φανατικὸν λαό, ἔναντιν του. «Ἔταν φανερὸ πειά ὅτι ὁ Θεός μισοῦσε τὸ Δόγην αὐτὸν καὶ ἀν ἐμενε ἀκόμη στὸ Θρόνο—ἔλεγαν—η Δημοκρατία θὰ ἔχανε τὴν ἐλευθερία της». Ο λαός ἐπανεστάτησε καὶ ἔξεθούνησε τὸν «θεοκατάρατο Δόγη» Νορμανδίο Σέλβιο, ὁ ὅποιος πέθανε ἔξιστος...

Καὶ δὲ πλίονος :

Πεντακόσια χρόνια μετά τὸν θάνατο τῆς Θεοδώρας Δούκα, ἔνας ποιητὴς πολὺ τῆς μόδας στὴ Βενετία, ὁ Λουδοβίζος Δομένικο, θέλοντας νὰ παραστήσῃ τὴν φραΐα τητας μᾶς την παγκόσμιον του Βενετσιάνας ἀρχόντισσας τῆς Μαντόνας «Ἐλενας Μπαρότση, γράφει :

«— Εἰνε χράια δῶρος η Ἐλληνίδα Θεοδώρα ...»

ΑΠΟ ΤΑ ΘΡΑΙΣΤΕΡΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΙΑΠΩΝΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

«Όλα μιὰ μέρα θὰ καθούν

Εἰμαι σιωπηλός ἀπόψε, ώραια μου ! ἀπόψε οἱ θρηνοὶ, οἱ χροοὶ καὶ τὰ φιλιά δέν υπάρχουν, παρὰ στην ἀνάμνησή μου.

Στὸν ποταμὸ καρκινὸ βραζονήλα πιὰ δέν φαίνεται... "Η ἔορτή τοῦ ζωτικός τελείωσε ἀπὸ χθές...

Σήμερος ο νοτὲ ἄλλον πετάει. Σήμερι μὲν πένθος, μιὰ σιωπή, μιὰ θρηνία βασιλεύει...

«Άκου ! πέρα τὰ πουλιά ποιεις κλαίνε. "Άκου ! τὸν θοῆρον τοῦ βιολού ! "Άλλοιονο ! ὅλα περγονίν, ὅλα τελειώνουν τὸν χρόνον μου ! ὅλα στὸ πέλαγος τοῦ χρονού μὲν χαθοῦν μιὰ ήμερα... θάλα ! θάλα !

Κύ έγω μιὰ ήμερα θὰ γιθᾶ. Κύ έστιν κάποιαν αὐγὴ τὰ μάτια που θὰ λείπεις !...

«Ελλα ἀπόψε

Πρόδει καὶ πάλι περιπλανήσομαι περιπλανήσομαι... Στὴν ηρεμη τὴν δικὴ τοῦ ποταμοῦ μας, ώραια ποιο ἀγάπη, τὰ λουλούδια γέρνονταν στα κροταλίνα νερῷ... Φωνές γλυκες φωνές ἀπὸ παντοῦ.. πιανόντων...

«Ηχοι ἀπὸ βιολά παροντα πεταίνοντα...

Πόσο ἀπόψε πειθοῦν τὰ πάντα κάποιο ἀπ' τὸ φεγγαρι...

«Έλλα ! στην ἀρχὴ ἔχει ποιὸ ποσμόνειο... "Έλει ὁ θεός μὲν πάντας μαζί ποσμόνειο... Τοῦ ποσμούντος τοῦ ποσμούντος τοῦ ποσμούντος...

«Έλλα ! Γιατὶ καὶ πάλι ἔφθασε γοργά η ἔποχη ποιοις οι κεραυνοίς ζανανθίσουν...

«Ερωτες

Τὰ λουλούδια σπροφούν μυωδιές. "Ο ηλιος γέρνει λισσᾶ ἀπὸ τὰ φηλά βιονιά. "Πια βιονία μεθυσμένη ἀπὸ ἀγάπη, καποιαὶ ἄλλα καρδιά περιμένει.

Σὲ λέγο τὸ φεγγάρι θα φανηῇ νύχτα θὰ λουσθῇ σὲ λέγο πειστὸ τὸ φῶς του...

«Ἄσ έθηρη κοντά δὲν είνας πρός τὸν άλλον. Μαρούνα ἡ ἔννοιες, μαρούνα ἡ φροντίδες...

«Ανοίχτε πάλι γιὰ νὰ μῆτη στὸ σπίτι δὲν έρωτάς μου.

«Εισαὶ μακρυνά...

Πόσο γοργόρα τὰ χρόνια ἔκεινα—ἀγάπη, ώραια καὶ σιωπηλή—πόσο γοργόρα κινήσαν...

Τὰ βιονά, τὰ πομπέα, τὰ μεσημέρια... Πόσες δηρες ! πόσες στιγμές ! πόσα κρυπτομήματα !

Ναΐ ! πέρασαν ! Μά λες ἐσά— πωριο κορίτσι ! Πώς ζεχάλησαν, τὰ χρόνια ἔκεινα :

Ποτέ ! ποτέ ! Δὲν έχω ! Οὔτε μπορώ, οὔτε τολμῶ νὰ πῶ σ' εσένα δι ταίλαντοια... Είσαι μαρούνα, τόσο μαρούνα ! Καὶ δὲ ήχος τῆς φωνῆς μου δεν σὲ φτάνει... Είσαι μαρούνα !

Πάλι σὰν τότε

Περινάει η ζωή, κινήσει ο χρόνος, η μέρες φεύγονταν, η καρδιές κτυποῦν...

«Ἀγάπη ! ἀγάπη !

Στὸν δειλινόντα καὶ πιλή ποσμόντανας...

Πώς δηρα κινήσαν... Στὰ νερά του Νισικί επλέωμε στη βάρκα μαζί ἔκεινη...

Ηδης ήταν τότε ! πώς ήταν !

Κάποιος μόρατος θεός ἀπὸ φηλὰ προστάτευε τὶς ἐρωτικὲς φυχές μας !

«Ἀγάπη, Ἀγάπη ! Κύττα πωριά πῶ τὸ φεγγάρι μαζί γλυκοκούταζεις ἀπὸ πλάτω. Κύττα πῶ τὸν νέρο ησηγάζοντας καὶ κυρωμούλοντας κάπως ἀπὸ τὰ κοντά πον τὰ δυν χεράκια σου τραβισθοῦν...»

Κύττα ! κύττα, ἀγάπη μου, θάλα αὐτή, καὶ ὑστερά, στὴν δικὴ ἔχει μάτια φωνάσουμε ! Τὰ λόγια ἔκεινα, σὰν ἄλλοτε, γλυκά θὰ πῶ καὶ πάλι μέσ' τ' αὐτή σουν...

Θάλα πάλι σὰν καὶ τότε...

Πάλι σὰν πρὶν τὰ μάτια θὰ δαρδούσουν...

Τὲν ἔρωτα ποτὲ μὴ λησμονεῖς

Τὸν ἔρωτα ποτὲ μὴ λησμονεῖς, αἵ περασαν τὰ χρόνια !

Τὰ μάτια ἔκεινα κι' ἀν ἐκλείστηκαν, μὴ τὰ λησμονεῖς...

Τὸν ἔρωτα ποτὲ μὴ λησμονεῖς !

Ο χωρισμὸς στὸν ἔρωτα μιὰ ἀνάμνηση γλυκειά μὲν πάντας...

Τὸ παρελθόν, οἱ χρόνοι ἔκεινοι, οἱ στεναγμοί, τὰ φηλάτια, τὰ λόγια που ψιθύρισαν τὰ χεῖλη, τὰ φιλιά, θάλα πιλή ποσμόντανας, καὶ ἄν τὰ μάλλινα ἀσπρίσαν ἀπὸ τὸ χρόνο. Τὸν ἔρωτα μὴ λησμονεῖς ! "Ησυχα γύρε τὸ κεφάλι καὶ στὴν ἀνάμνηση παληῆση καϊδῶν τὴν πονεμένη σου ψυχὴ ἀφηνε πάντα, παρηγοριά νὰ βρῃ...

